

Internacional

QUASI TRES MILIONS DE VOTANTS PER LE PEN

Führer Jean Marie

Dos milions set-cents cinc mil vuit-cents trenta-vuit francesos votaren pel Front Nacional de Jean Marie Le Pen en les passades eleccions legislatives. Amb trenta-cinc diputats a l'Assemblea, el feixisme ha entrat de ple en la vida política francesa.

Vicent Partal

Els francesos havien triat ja mesos abans sis diputats feixistes al Parlament Europeu. Ara n'han triat trenta-cinc per a l'Assemblea Nacional i desenes i desenes per a les assemblees regionals. Hi hagué qui ho va dir l'endemà: extrema dreta és un eufemisme perillós per designar els partidaris del borni bretó i ni el mateix president de la república, el socialista François Mitterrand, es preocupà de denunciar públicament la il·legalitat del feixisme en el discurs que seguí la proclamació dels resultats. França sembla dormir tranquil·la mentre els cadells de Jean Marie assassinen militants de l'esquerra que enganxen cartells, bombardegen la redacció de la revista *Jeune Afrique* o igualen el nombre de diputats del potent Partit Comunista de Georges Marchais. El silenci és evidentment una tàcti-

El partit del *führer* Jean Marie ha assolit els resultats més espectaculars precisament en les zones, en les ciutats, amb un major nombre d'emigrants, sobretot d'origen àrab. En l'abans roja Marsella, a Lió, a París; en tots els departaments del Midi. I ho ha fet a base d'usar un llenguatge descaradament racista: «Cada emigrant és un francès sense lloc de treball», «Fora àrabs, acabar amb l'atur». Un missatge senzill, d'impacte, que ha calat en el xovinisme francès i ha portat el seu creador a formar un grup propi a l'Assemblea. «Le Pen és la veritat», deien els cartells electorals del seu partit.

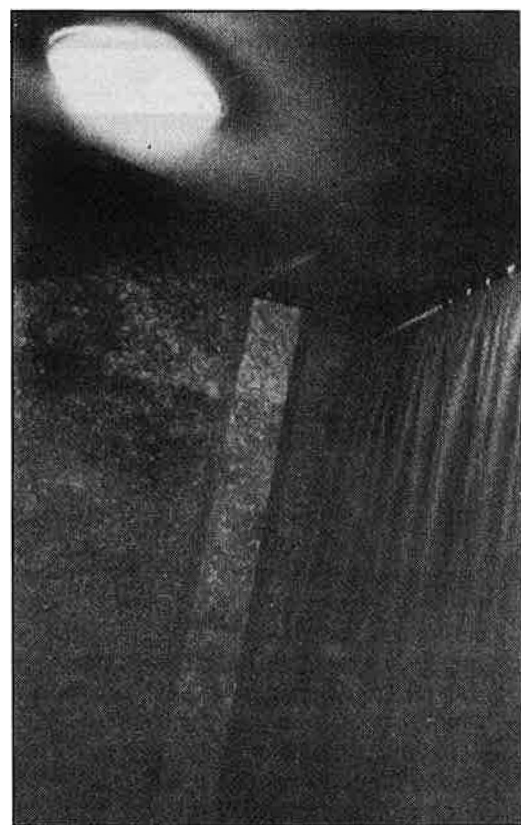
i, D'on ve, però, aquest home de geni curt, veu explosiva i braços tensos?, i Qui és Jean Marie Le Pen?

L'home de l'ull de vidre

El líder del Front Nacional nasqué a Bretanya, a Trinité-sur-Mer, l'any 1929, fill d'un pare que ja militava en organitzacions ultranacionalistes franceses. El jove Le Pen, després de

llicenciar-se en dret, s'allistà a l'exèrcit i participà en les campanyes colonials d'Indo-xina i Algèria. En aquest darrer país es distingí especialment per la seua persecució als nacionalistes àrabs, molts dels quals patiren la seua presència i la perícia torturadora de les seues mans durant els interrogatoris. El recent descobriment de les seues activitats en aquell país (proclamant en un espectacular titular, «Le

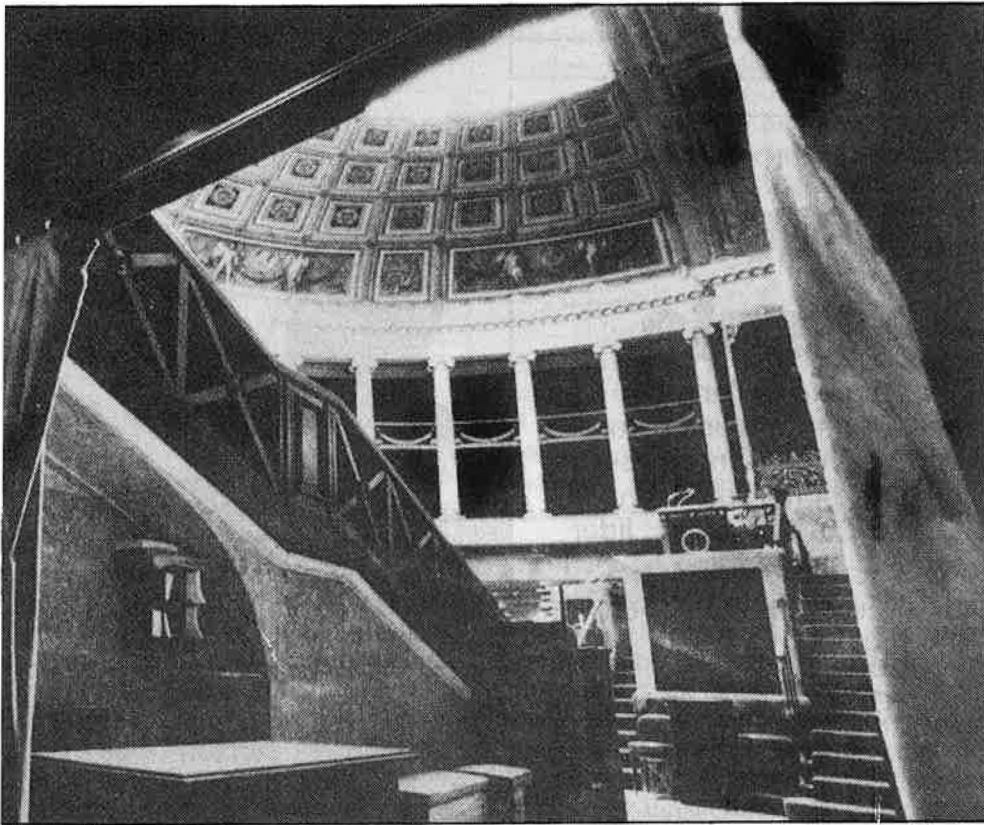

Dalt, el Palau de l'Assemblea Nacional, que veurà irrompre 35 diputats del Front Nacional. Baix, Le Pen, un líder per al feixisme francès.

Pen, torturador», del diari *Liberation*) no ha servit, però, per a frenar-ne l'ascens. Davant les acusacions que se li feien, l'ex-subtinent es limità a assegurar que complia els seus «deures amb la pàtria». Potser els complia amb excés.

L'any 1955 Le Pen tornà al seu país i s'integrà en les files del naixent poujadisme. L'any següent, i quan només en tenia 27, és triat diputat per aquesta formació, que portava el nom oficial d'Union de Défense des Commerçants et Artesans. El poujadisme va ser un moviment antiintel·lectual, antisocialista i extremadament nacionalista francès, que pot considerar-se l'antecedent més immediat del Front Nacional. En les eleccions de 1956 els poujadistes aconseguiren cinquanta-dos escons a l'Assemblea Nacional, un dels quals, particularment agressiu: el de Jean Marie Le Pen.

La seua imatge ja es féu aleshores famosa. Le Pen lluí, i lluí fins fa ben poc, un escandalós pedaç tapant l'ull

Compromís històric a la francesa

Ernest Udiria

No deixa de ser una ironia en el marc de la crisi comunista, que aquell compromís històric que l'esquerra comunista italiana propugnava com a solució de futur s'hagi vist més o menys aplicat a França, amb el resultat de les eleccions legislatives del setze de març.

La cohabitació entre esquerra i dreta ha començat molt bé, perquè Mitterrand s'ha vist obligat a respectar el cap de la nova majoria absoluta i Chirac és conscient que la seva estreta majoria tampoc no li permetia iniciar la nova aventura de govern oposant-se al president de la república.

Manca ara per comprovar si el pacte de delimitació de funcions que han fet Mitterrand i Chirac tindrà continuïtat. La nominació del nou govern va en aquest sentit del pacte. Mitterrand aconsegueix que Chirac nomeni a Exteriors i Defensa dos tècnics, Raymond i Girat, en comptes dels previstos, Lecanuet i Jléotard, ambdós, polítics de primera fila del CDS i de l'UDF. En política interior, el ministeri més important és el d'Economia i Hisenda, amb aquest curiós afegit: «i Privatització». Un home dialogant, Valladur, serà encarregat de dur a fons l'accelerador de les desnatonaiifzaeions que vol realitzar el centre-dreta.

Aquest marc idíl·lic no pot, però, ocultar que el cap del govern aprofitarà el càrrec per ser a el successor de Mitterrand en la presidència de la república. D'altra banda, l'oposició socialista lluitarà aferrissadament contra les privatitzacions governamentals que signarà el mateix Mitterrand. Aquest, al seu torn, veurà, sens dubte, obstaculitzat sovint el que voldria que fos el seu «domini reservat»: Defensa i Política Exterior.

Alhora que la cohabitació, s'ha instal·lat, doncs, al cim de la nova vida política francesa la contradicció. No seria gens estrany que, al cap només de mig any o un any, tant Mitterrand com Chirac, per assegurar el bon funcionament de les institucions, es veiessin obligats a un altre pacte, al d'un referèndum per establir en cinc anys l'ocupació de la presidència de la república, coincidint amb les eleccions legislatives. Aquesta sembla la sortida lògica a una situació que pot esdevenir insostenible.

que perdé «en combat a l'exèrcit», segons ell; «en una brega, a navallades» segons els seus adversaris. Els escàndols parlamentaris que motivà en favor de la pena de mort, la llei marcial i la censura de premsa amenacen de repetir-se ara. Però el seu posat ja ha perdut el pedaç de l'ull i l'ha substituït per una pròtesi de vidre.

Quatre anys més tard de la fundació del Front National (les sigles FN foren triades conscientment), exactament l'any 1976, Hubert Lambert, un alcohòlic total, multimilionari, deixava a Le Pen tota la seua immensa fortuna. Segons el metge de l'avui diputat, Jean Marie havia fet creure a Lambert que preparava un colp d'estat i que ell, el milionari, seria nomenat president de la República. Pierrette, la dona de Le Pen, hi col·laborava amb els seus «encants» i quan Lambert morí —alcohòlic terminal— el Front National desplegarà les seues banderes sobre el seu castell.

En aquell moment Le Pen escrigué un llibre, *Primerament, els francesos*, i es llança a la vida política de ple. En les municipals de 1983 l'ascens ja és contrastable. Un ascens que es repeteix en les eleccions europees i que és vist amb escepticisme pels partits democràtics francesos.

En el camí, Pierrette se separa del seu marit acusant-lo de violència i brutalitat. Prèviament havia escapat del seu domicili conjugal de la mà d'un jove periodista que escrivia la biografia del seu marit.

Però ni aquest incident ni el judici contra la seua situació a Algèria no semblen haver afeblit la popularitat del que ja alguns anomenen *fihrrer*. Quan l'acusaven de torturador, responia que ell es limitava a «interrogar terroristes» i recordava oportunament el nom del ministre de Justícia d'aquell any: l'actual president de la república, el socialista François Mitterrand.

Quan l'acusaven de racista, afirmava que, a ell, els àrabs no el «molesten». Mentre es queden als seus països. Quan l'acusaven d'antidemòcrata, preguntava què havia aconseguit França amb la democràcia.

El fet és que, la nit del passat dia setze, joves amb les cares tapades amb mocadors recorrien muntats en cotxes i motocicletes els Camps Elisis de París. Sobre la tricolor francesa, un cercle amb una creu roja. El braç estès cap avant. La mà enguantada de negre. Ells eren —o almenys creien ser-ho— els triomfadors de les eleccions.